

MALÁRBURK JÓZSEF

Galambozó

A szarvas-szobros téren mindössze csak egy pad van. Minden tavasszal más színűre festeti az önkormányzat, az idén fehér.

Délutánonként, írás közben, jólesik egy kis séta, különösen, ha ilyen napos, meleg az idő. Leülök a fehér padra, ami ma különösen fehér. Talán az erős naptól, mint Szőnyi padja Zebegényben, csak nincs annyi levegő körülötte. Igen, valahogy úgy ragyog. Legalább én is ragyogok tőle. Mert ragyogni jó dolog, én legalábbis szeretek.

Feltűnik egy fekete, hosszú kabátos férfi, arca őszes-borostás. Idegen lehet, mert még sose láttam. Furcsán viselkedik, többször fölfelé és körbenéz, mintha keresne valamit – vagy valakit. Rajtunk kívül még sokan sétálnak itt, ők is megállnak, és már mindenki kíváncsian nézi a férfit. Láthatóan ez csöppet sem zavarja, mintha még füttyörészne is közben. Aztán felkiált, nem túl hangosan, nem értettem, hogy mit, pedig vagy húsz méterre áll tőlem, és odamegy a ginkó fához. Meg kell adni, van ízlése. A legszebb fát választotta. Legalábbis azok közül, amik itt a környéken találhatók. Az idegen simogatni kezdi a fa törzsét, mint egészséges férfi a nő testét, aztán az ágait, már amelyiket eléri, végül ujaival a leveleket simogatja. Az emberek meg csak állnak, és bámulnak. Nem tudjuk mire vélni a dolgot. Eltart egy darabig, amíg a leveleket végigsimogatja, de senki sem mozdul.

Egyszer csak előhúz egy galambot a zsebéből és fölteszi az ágra. Nem repül el. Majd egy másik madarat is a fára ültet, egyre többet és többet. Mind más színű. A legnagyobb meglepetésünkre egyik sem repül el. Sőt! Majdnem mozdulatlanul ülnek ott, ahová a férfi ültette őket.

– Galambozó, galambozó... – suttojják az emberek, egyre érthetőbben, hangsabban. Szóval galambozó! Akkor mégiscsak ismerik. Láthatóan örülnek az attrakciónak, vagy minek nevezzem. Engem is valami kellemes hangulat kerít hatalmába.

Rejtély, hogy fér el ennyi galamb egy kabátzsebben? Nem értem, a madarak miért nem repülnek el? Azt viszont megértettem, hogy az idegen ezt miért csinálja. Azt az egyet megértettem...

Kartongép

Amikor a gép kényszer-leszáll a főtéren, meglepődöm. Átpréselem magam a köréje gyűlt tömegen. Szinte felkiáltok, annyira hihetetlen. A gép kartonpapírból van, a kiszálló utasok rongybábuk, és csak az erős szél mozgatja őket. Szaguk jellegzetes. Nincsenek sérültek, vagy legalábbis nem tudunk róluk, a gép is sértetlennek tűnik.

Lassan mindannyian megnyugszunk. Landolt, hát landolt. Kétségtelenül szokatlan eset a mi városunkban. Meg az utasok is... mintha nem lenne testük. Vagy más, mint a miénk? Nem tudom eldönteni. Rebesgetnek mindenfélét, hogy vér is van, rengeteg vér, csak láthatatlan, mert színtelen és légnemű.

Másnap az egész város tele van papírrepülőkkal. Színesek és aprók. A gyerekek hajtogatják és reptetik. Séta közben kalapomon landol az egyik. Gazdája sehol.

Jól sikerült randevú

Sok volt a közös vonás bennünk. Egy faluból jöttünk, egy iskolába jártunk, egy lányba voltunk egyszerre szerelmesek.

Meg kell szárítanom a hajam, most fürödtem. Utána megborotválkozom, és arcsszesszel bedörzsölöm magam, hogy illatos legyek. Öltönyt, nyakkendőt veszek, biztosan ő is. Az enyém vörös színű, az övé hasonló lesz. Amikor legutóbb találkoztunk, ő is, én is elővettük pisztolyainkat, nem lepődtünk meg, azok is egyformák voltak...

De a telefonba azt mondta, hogy Dosztojevszkij nem is létezik, hogy regényeket sem ír, egyetlenegy sem. Megmondom őszintén, ezt furcsálltam.

Persze én meggyőződtem róla, hogy amit állít, ostobaság, mert ő igenis van. Ráadásul ebben a házban lakik, itt, ezen az emeleten.

És Dosztojevszkijnek is van pisztolya! Legalábbis egyet mutatott nekem... és azt is, hogyan tud löni vele, bár a dörrenéskor összereztem, mégsem ijedtem meg. Láttam a süvítő golyót, és nem tudom, hogy ez miként történhetett, mert tudom, hogy a lövedék sebessége 300 méter per szekundum, amit egy normális emberi szem nem követhet, csak a becsapódást. Azt mindenki követheti. Mindenki, akinek szeme van. A szemüvegesek is, a kontaktlencsések is.

Egyébként a randevú jól sikerült, minden úgy történt, ahogyan elgondoltam: stimmel a piros öltöny, az arcssesz illata, a fegyver színe is megegyezett. És az enyémben öt golyó volt, az övében egy sem.

Dosztojevszkij, amikor később újra nála jártam és elmeséltem a történeteket, az íróasztalához ült, és sírt és sírt és sírt...